

CHIAMAKA

ETT

Jag har alltid längtat efter att en annan människa ska känna mig, på riktigt känna mig. Vi kan leva år efter år med en längtan vi inte finner ord för. Tills en spricka visar sig på himlen och vidgas och avslöjar oss för oss själva, som pandemin gjorde, för det var under nedstängningen som jag började syna mitt liv och sätta namn på saker som länge gått utan namn. Till en början svor jag på att göra det bästa av denna kollektiva isolering: om jag inte hade något annat val än att stanna hemma skulle jag olja in mitt glesnande tinningshår varje dag, dricka åtta stora glas vatten, springa på löpbandet, sova långa, lyxiga timmar och stryka återfuktande serum på huden. Jag skulle skriva nya resereportage utifrån gamla oanvända anteckningar, och om nedstängningen fortsatte tillräckligt länge kanske jag äntligen skulle hitta det momentum som krävs för att skriva en bok. Men efter bara några dagar störtade jag ner i en bottenlös brunn. Fraser och förmaningar virvlade och spann, och det kändes som om alla mänskliga framsteg snabbt återgick till ett urtida tillstånd av förvirring som vid det här laget borde vara ett minne blott. Rör inte vid ditt ansikte, tvätta händerna, gå inte ut, spreja desinfektionsmedel, tvätta händerna, gå inte ut, rör inte vid ditt ansikte. Räknades att tvätta ansiktet som att röra vid det? Jag använde alltid ansiktshandduk, men en morgon snuddade jag kinden med handflatan och jag stelnade till, medan kranvattnet fort-

satte rinna. Det kunde väl knappast spela någon roll eftersom jag aldrig gick utanför dörren, men vad innebar »rör inte vid ditt ansikte« och »tvätta händerna« när ingen visste hur det här hade börjat, när det skulle sluta eller ens vad det var? Jag vaknade ångestriden varje dag, och hjärtat började klappa utan mitt medgivande, och ibland tryckte jag handen mot bröstet och höll den där. Jag var ensam i mitt hus i Maryland, i förortstystnaden, de spöklika vägarna kantade av gröna träd som även de verkade dämpade av stillheten. Inga bilar passerade. Jag tittade ut och såg en samling hjortar komma klivande över tomten. Ungefär tio, kanske femton, inte alls som den ensamma hjort jag ibland såg skyggt beta i gräset. Jag kände mig rädd för dem, deras ovanliga djärvhet, som om min värld var på väg att raseras inte bara av hjortar utan av andra lurpassande varelser som jag inte ens kunde föreställa mig. Ibland åt jag knappt, hasade bara in i skafferiet för att knapra på kex, och andra gånger grävde jag fram bortglömda påsar med frysta grönsaker och lagade kryddiga bönrätter som påminde mig om barndomen. De formlösa dagarna smälte samman och det kändes som om tiden kröktes inåt. Det bultade i lederna och ryggmuskulerna och längs halsen, som om min kropp visste alltför väl att vi inte är skapta för att leva så här. Jag skrev inte eftersom jag inte kunde skriva. Jag startade aldrig löpbandet. Under Zoommötena ekade allas röster, och vi sträckte oss efter varandra utan att nå fram, avståndet mellan oss allt tommare.

En eftermiddag ringde min bästa vän, Zikora, som bodde i D.C., inte så långt från mig, och sa att hon var på Walmart och köpte toalettpapper.

»Du gick ut!« sa jag, ropade nästan.

»Jag har dubbla masker och handskar«, sa hon. »Polisen är här och organiserar kön till toalettpappret – det är ju inte klokt!« Zikora bytte till igbo och fortsatte: »Folk skriker åt

varandra. Jag är på riktigt rädd att någon ska dra fram en pistol. Det står en vit kille framför mig som verkar skum; han kom i en enorm pickup och han har en röd keps på huvudet.«

Vi pratade aldrig ren igbo – våra meningar var alltid strösslade med engelska ord – men Zikora hade noga skalat bort all engelska ifall någon främling lyssnade, och nu lät hon onaturlig, som en dålig dramaserie om förkoloniala tider. *En man kommer i en stor landbåt med blodfärgad hatt på huvudet*. Jag började skratta och hon började skratta och jag kände mig för ett ögonblick befriad, upplivad.

»Ärligt talat, Zikor, du borde inte ha gått ut.«

»Men vi behöver toalettpapper.«

»Jag tror att det antligen är dags att vi börjar tvätta oss där bak«, sa jag, och i nästa ögonblick sa Zikora och jag med en röst: »Du är inte ren!«

Jag hade berättat historien så många gånger genom åren, om Abdul, vår portvakt i Enugu – gämlige Abdul i sin långa jellabiya, som en kväll gick till latringropen bakom huset med en plastkanna full av vatten, och sedan lugnt vände sig om och sa till mig: »Ni kristna använder papper efter att ha varit på toaletten. Ni är inte rena.«

Under Zoomsamtalen med familjen sa jag: »Det allvarligaste brottet man kan begå i Amerika idag är att tränga sig i de långa köerna av människor som ska köpa toalettpapper i affären. Polisen har fullt upp med att övervaka toalettpappersköer i hela landet.«

Jag hoppades alla skulle skratta – vi brukade skratta så mycket – men bara min far gjorde det. Mina tvillingbröder var på väg att inleda ännu ett gräl.

Min mor sa: »Jag har aldrig förstått varför amerikaner kallar det papper. Toalettpapper. Det låter strävt. Varför inte toalettservett eller toaletttrulle?«

Vi pratade via Zoom varannan dag – mina föräldrar i Enugu, min bror Afam i Lagos och hans tvilling, Bunachi, i London. Varje samtal var som en mulen dag, dystert och tungt av de senaste dåliga nyheterna.

Mina föräldrar pratade om döden, om de döende och de döda, och mina bröder var skamlöst sarkastiska mot varandra, brydde sig inte längre om att dölja sin fiendskap för mina föräldrar. Det var som om vi inte längre kunde vara oss själva eftersom världen inte var sig själv. Vi pratade om antalet nigerianska fall, som ökade dag för dag, delstat för delstat, i en makaber tävling. Lagos hade för tillfället flest, sedan kom Cross River. Afam skickade ett klipp där en ambulans kom susande på en gata i hans område, och han hade försett det med bildtexten: »Ännu en stupad.« Bunachi sa att läkare i Storbritannien inte skulle få skyddskläder i första taget, eftersom de som tillverkade dem i Kina var döda. Jag anslöt alltid sist till samtalet, och låtsades att jag hade pratat med redaktörer när jag i själva verket bara hade stirrat på telefonen och samlat kraft för att trycka på »anslut«. Mina föräldrar hade återvänt till Nigeria från Paris precis före nedstängningen och min mor sa ofta: »Tänk om vi hade fastnat i Europa. Det här viruset dödar våra jämnåriga som flugor.«

»Gud skyddar Nigeria; det finns ingen annan förklaring«, sa Afam.

»Nu pratar vi magi«, sa Bunachi retligt. Sedan tillade han: »Europa är bara ärligare i sin redovisning av antalet döda.«

»Nej, nej, nej«, sa min far. »Om vi hade haft höga dödstal skulle vi inte kunna dölja det. Vi är för oorganiserade; vi är inte Kina.«

»Jesus, Maria och Josef. De här siffrorna är människor, hörni«, sa min mor med bortvänt ansikte och blicken på tv:n.

»Jag tog med mig en sked till en bankomat imorse«, sa Afam.

»En sked?« frågade min mor och vände sig mot oss igen.

»Jag ville inte röra vid maskinen, så jag tryckte koden med skeden och sedan kastade jag den«, sa Afam.

»Hade du inte handskar på dig?» sa min mor.

»Det hade jag, men vem vet om coronaviruset kan ta sig genom handskar?» sa Afam.

»Viruset dör på några sekunder på fasta ytor. Du slösade bara bort en sked«, sa Bunachi, allvetande som alltid. Några dagar tidigare hade han upplyst oss om att respiratorer inte var rätt behandling för coronapatienter. Han var revisor.

»Men du borde inte ha gått ut över huvud taget, Afam«, sa min far. »Och vad ska du med kontanter till? Ni bunkrade ju ordentligt.«

»Jag behöver kontanter. Det är väldigt spönt i Lagos«, sa Afam.

»Vadå spönt?» frågade Bunachi, men Afam ignorerade honom tills min far frågade: »Vad menar du med spönt?»

»Folk samlas i massor vid bostadsområden över hela ön och tigger pengar och mat. Du vet, många lever ur hand i mun; de har inga reserver. Alla som säljer på gatorna. Jag såg en video där någon i en folksamling sa att de inte vill ha någon nedstängning, att det är de rika som reser utomlands och får corona, och eftersom det var de fattiga som tvättade våra kläder och pumpade våra bildäck före nedstängningen ska vi nu ge dem mat. Det finns ärligt talat en viss logik i det.«

»Det finns ingen logik i det. De är bara brottslingar«, sa Bunachi.

»De är hungriga«, sa Afam. »Jag promenerade till och med till bankomaten. Jag hörde att om man ger sig ut i en dyr bil blir man jagad med påkar.«

Han bodde i ett bostadsområde med stora åbäken till hus där besökare behövde unika koder till de automatiska grindarna. Nästa dag sa han att folkmassan hade misshandlat vakterna och bankade på grindarna för att försöka avaktivera säkerhetssystemet.

»De har startat en brand precis vid infarten«, sa han. »Jag har aldrig sett vår Whatsapp-grupp så aktiv. Vi bidrar alla till

en insamling och försöker komma på hur vi ska få ut pengarna till dem.«

»Tycker du fortfarande att de är harmlösa?« sa Bunachi hånfullt.

»Jag sa inte att de är harmlösa. Jag sa att de är hungriga«, sa Afam.

På hans skärm såg vi grå rök stiga mot kvällshimlen. Han såg skör och oprövad ut där han stod på sin marmorbalkong bredvid en hög krukväxt. Växten var så frodig, dess blad så gröna att det högg till i mig vid minnet av livet när det var som vanligt och min bror rådde över sina dagar, drev sina företag, en ung storfräsare i Lagos med fickorna fulla av makt. Nu stod han där medan hans fru hade barrikaderat deras två barn i köket eftersom köket hade den stadigaste dörren. Han försökte att inte se rädd ut, vilket bara fick honom att se rädd ut, och jag tänkte på hur bräckliga vi alla är, och hur lätt vi glömmar hur bräckliga vi är. En hög knall klöv tystnaden och jag hoppade till, för ett ögonblick osäker på om ljudet kom från Afams skärm eller utanför mitt fönster.

»Hörde ni det där?« sa Afam. »Någon sorts explosion vid grindarna.«

»Det är inget allvarligt«, sa min far. »De har säkert bara kastat en burk insektsmedel på lågorna.«

»Afam, gå in och lås alla dörrar«, sa min mor.

För att byta ämne sa jag att starka c-vitamintabletter var slutsålda överallt på nätet. Bunachi visste förstås allt om saken och sa att c-vitaminer inte hjälpte mot viruset, och han skulle ge oss receptet på ett extrakt med färsk basilika som vi skulle inhalera dagligen.

»Ingen har färsk basilika«, fräste Afam.

Bunachi började räkna upp den senaste statistiken över dödsfall per land, och jag sa: »Mitt batteri håller på att dö«, och avslutade. Jag skickade ett sms till Afam, som jag avslutade med en rad röda hjärtemojier: *Ge inte upp, brorsan, det ordnar sig.*

Min kusin Omelogor sa att inget liknande pågick i Abuja, Abuja var stillsammare än Lagos, som alltid, det var som ett solblekt Lagos där näringen höll på att brinna bort.

»Folk dör och folk har födelsedagsfester«, sa hon.

»Va?«

»Presidentens stabschef dog av corona igår och imorse bjöd Ejiro in mig till sin födelsedagsfest. Jag svarade att om jag vill utmana döden kommer jag att välja ett bättre sätt än att fira hennes födelsedag.«

Det skar i mig att höra Omelogor säga »dog« och »död«; hon talade sällan om symtom eller antalet döda. Hon pratade om hur hon återförseglade kartonger med Indomienudlar med kraftig tejp och lämnade dem vid grinden till ett hem för moderlösa barn; eller om hur trafiken på hennes hemsida, »Endast för män«, hade ökat kraftigt sedan nedstängningen, fler unika besökare från fler länder, och många bad henne spela in en video och äntligen avslöja vem hon var. »Det känns nästan intimt att de ber mig spela in en video«, sa Omelogor med skratt i rösten. Av alla människor jag älskade var Omelogor den som var sig mest lik, okuvad av detta kollektiva okända; hon såg alltid vaken och nyduschad ut och var full av planer. »Chia, det här kommer att gå över. Människor har överlevt många farsoter genom historien«, sa hon ofta när hon märkte att jag var nedstämd, och hennes tonfall stärkte mig, trots att »farsot« av någon anledning fick mig att tänka på blodiglar.

»Kalla det inte för en farsot«, sa jag.

Ibland pratade vi inte, lutade bara telefonen mot en bok eller en mugg och delade tystnad och bakgrundsljud. Endast med Omelogor var tystnaden uthärdlig. Under Zoomsamtal med vänner kändes den som ett misslyckande, så jag pratade och pratade, och tänkte på hur snabbt vi anpassar oss, eller låtsas anpassa oss, till ett liv inskränkt till skärm och ljud. Zikora sa att hon gillade att arbeta hemifrån, i sängen, för hon kunde höra Chideras gälla gråt och sin mors låga, tröstande

röst i vardagsrummet. Chidera grät så mycket och bad om att få gå till lekplatsen så ofta att hon till slut lät honom titta på tecknad film för första gången i livet, och han hade sett rädd ut när det första programmet började, men nu satt han som hypnotiserad framför tv:n och vrålade när hennes mor stängde av den. LaShawn, i Philadelphia, bakade surdegsbröd och ställde fat med friterad kyckling på trappavsatsen till sin mor, som satt i karantän en trappa upp eftersom de inte ville ta några risker. Hlonipha, i Johannesburg, sa att hon hade stängt av sitt wifi och målade akvareller, men de gjorde henne sorgen eftersom de kändes för vattniga, för bleka. Lavanya, i London, drack alltid rödvin och höjde flaskan mot skärmen när hon fyllde på glaset. Hennes granne, en gammal kvinna som bodde ensam med sin hund, hade dött i corona och ingen hade tagit hand om hunden, och hon hörde den skälla och det krossade hennes hjärta, men hon visste inte om hundar också kunde få corona.

Snart blev Zoomsamtalen ett virrvarr av hallucinatoriska bilder. I slutet av varje samtal kände jag mig ensammare än förut, inte för att samtalet var avslutat, utan för att jag över huvud taget hade haft det. Att prata var att minnas allt som gått förlorat. Jag längtade efter att höra en annan människa andas intill mig. Jag drömde om att krama min mor i hallen till vårt hus i Enugu, och jag vaknade förvånad eftersom jag inte medvetet hade tänkt på att krama henne. Jag önskade att jag inte var ensam. Om Kadiatou ändå hade gått med på att ta med sig Binta och sitta i karantän med mig. Men jag förstod att hon ville vara i sin lägenhet, trots att jag var så orolig för henne. Ett par dagar före nedstängningen sa hon: »Jag väntar i min lägenhet.« Väntar. Vi väntade verkligen alla. Nedstängningen var en oviss väntan på ett ovisst slut, och i Kadiatous fall förvärrades situationen av en obetvinglig smärta. Jag ringde henne dagligen, och när hon inte svarade ringde jag Binta för att försäkra mig om att hon mårde bra. Vi hade videosamtal på Whatsapp eftersom hon inte hade Zoom.

»Hur är det, Kadi?« frågade jag, och hon svarade: »Vi är okej, vi tackar Gud.« Ibland sa hon: »Miss Chia, oroa er inte för mig«, med dämpad röst, ovillig att göra väsen av sig. Men bara veckor tidigare skrek samma röst panikslaget i luren: »Han skickar folk att döda mig! Han skickar folk att döda mig!« Hon hade tackat nej till terapi, skakade bara på huvudet och sa: »Jag kan inte prata med främling, jag kan inte prata med främling.« Allt hon ville var att rätttegången skulle vara över, men domstolarna var stängda nu, och jag var orolig för att hon i nedstängningens limbo skulle duka under för mörkret.

»Hur ska jag få ett jobb igen efter detta? Hur ska jag få ett jobb igen?« frågade hon mig, och hon lät så modfärdig att jag ville gråta.

»Du kan öppna din restaurang när rätttegången är över, Kadi«, sa jag.

»Ingen kommer att gå på restaurang igen efter corona«, sa hon entonigt.

Under ett av våra samtal förbluffades jag av ett aggressivt utbrott från Kadiatou. »Skicka inte pengar igen, miss Chia. Ni ger mig tillräckligt redan.« Hon hade aldrig tilltalat mig på det sättet förut. En tyst spänning lägrade sig mellan skärmarna.

»Okej, Kadi«, sa jag till slut. Hon lade på utan att säga hej då, och jag väntade några dagar innan jag ringde henne igen. Varje gång jag frågade Binta: »Hur är det med din mamma?« blev hennes svar detsamma: »Hon gråter om nätterna.«

Ingen kommer att gå på restaurang igen. Jag kunde inte föreställa mig denna nya isolerade existens där folk inte längre gick ut och åt, för jag behövde tro att världen fortfarande kunde bli en förtrollad plats igen.

Tystnaden utanför huset skrämde mig. Nyheterna skrämde mig. Jag läste om gamla män och gamla kvinnor som dog ensamma, som om ingen älskade dem, medan människorna

som älskade dem stod och grät bakom en glastruta. På tv såg jag kroppar bäras ut som stela skyltdockor insvepta i vitt, och jag sörjde främlingars död. Jag plöjde Twitter efter corona-hashtaggar, och på Google Translate klistrade jag in tweets från italienska läkare som verkade veta vad de pratade om. Vilket inte var mycket, för alla visste egentligen så lite, alla famlade i mörkret. Alla nya symtom jag hörde talas om trodde jag att jag hade, och symtomen förändrades hela tiden – varje dag en ny överraskning, från utslag i ansiktet till sår på fötterna, som en skenande apokalyps utan slut. En kittling i tån eller en hes morgonröst och jag fick panik, och sa till mig själv: »Andas, andas«, som i meditationsapparna jag aldrig tidigare tagit på allvar.

Jag kände ofta en tung, bedövande apati sprida sig inombords, ibland följd av rastlöshetens stigande hetta. Zoom-samtalen blev ansträngda av försöken att hålla munter ton, i synnerhet gruppssamtalen med vänner där alla svingade ett glas vin. Jag började undvika dem, och undvika våra familjesamtal. Jag ignorerade till och med Omelogors samtal, och ingen stod mig närmare än Omelogor, men att prata med henne blev en påfrestning eftersom det var en påfrestning att prata över huvud taget. Jag låg i sängen och gjorde ingenting, och jag mådde dåligt för att jag gjorde ingenting, men ändå gjorde jag ingenting. Jag skickade sms till vänner och sa att jag skrev, och eftersom jag ljög kom jag med för många detaljer istället för att hålla meddelandena korta. För att dämpa min undergångskänsla bestämde jag mig för att sluta följa nyheterna. Jag struntade i internet och tv och läste Agatha Christie-deckare, flydde entusiastiskt in i deras förnäma, osannolika värld. Sedan slukades jag av nyheterna igen. Jag drack ingefära i hett vatten och hällde i citronsaft ur en kracklerad gammal flaska som stod längst in i kylan, och kryddade med kajennpeppar och vitlök och mald gurkmeja tills blandningen gjorde mig illamående. Varje morgon vaknade

jag ovillig att stiga upp, för att lämna sängen var att återigen riskera att möta sorgen.

I detta nya uppskjutna liv hittade jag en dag ett grått hår. Det dök upp över en natt, nära tinningen, en hårt spunnen spiral, och i badrumsspegeln trodde jag först att det var lite ludd. Ett enda grått hårstrå, en aning glansigt. Jag drog ut det i dess fulla längd, släppte, drog sedan ut det igen. Jag ryckte det inte. Jag tänkte: Jag börjar bli gammal. Jag börjar bli gammal och världen har förändrats och ingen har någonsin känt mig på riktigt. Ett våldsamt vemod fick tårarna att välla upp i ögonen. Detta är allt som finns, dessa sköra andetag. Vart har åren tagit vägen, och har jag levt livet till fullo? Men vad var egentligen måttet på att leva livet till fullo, och hur skulle jag veta om jag hade gjort det?

Att se tillbaka på det förflutna var att översvämmas av sorg. Jag vet inte vad som kom först – om jag först sörjde och sedan började googla männen i mitt förflutna, eller om googlandet av männen i mitt förflutna dränkte mig i sorg. Jag tänkte på alla begynnelse och den varats lätthet som kommer med begynnelse. Jag sörjde den tid jag slösat bort på att hoppas att det jag hade skulle bli till något underbart. Jag sörjde något jag inte ens visste om det var sant, att det fanns någon därute som hade gått mig förbi, som kanske inte bara skulle ha älskat mig utan även ha känt mig på riktigt.

Det fanns en koreansk kille på en musikkurs jag gick första året på college, så länge sedan nu, mitt första år i Amerika när allt fortfarande var nytt. »Introduktion till musik.« Den lilla vita föreläsaren var hetsig och entusiastisk, pratade snabbt, och strömmen av amerikansk engelska på grov lokal dialekt var så underlig, som ett oupphörligt skorrande, att jag ofta kände mig vilsen. En dag tittade jag på personen bredvid för att se om han hade uppfattat hennes sista ord och på hans pap-

per stod inte bokstäver jag kände igen, utan bilder bestående av de kortaste, flyktigaste streck. Jag stirrade, fascinerad av den vackra koreanska kalligrafen, imponerad av att han kunde skriva något sådant och skänka det mening. Som jag minns det var detta första gången jag lade märke till honom, men minnet ljuger. Hur visste jag att det var koreanska när jag inte såg skillnad på japanska och kinesiska och koreanska? Jag vet inte hur jag visste men jag visste, och jag visste också att om han skrev på koreanska måste han komma från Korea; han var inte amerikan, vi var lika, så hans dagar måste liksom mina domineras av ensamhet. Jag ville ha hans uppmärksamhet men gjorde inget för att väcka den. Han var snygg, kort och stadig, hans hår klippt i en kort taggig frisyra som kändes som ett underbart trots. Han kom alltid in i salen med sänkt blick, som om han var blyg eller försjunken i tankar, och skakade av sig ryggsäcken och släppte den på golvet innan han satte sig. Jag såg framför mig hur vi satt hand i hand på gräsmattan där amerikanska studenter åt sina mackor i solen. Vi skulle bli som de studenter som tog bilen till stranden och sedan körde tillbaka och parkerade vid studentboendet, lulliga, sorglösa, och lämnade efter sig ett spår av sand och saltvatten. Varje onsdag och fredag före musikföreläsningen funderade jag på att skriva mitt telefonnummer på en lapp; det kändes vågat och spännande, som något folk gjorde på film, folk som visste hur man bar sig åt. I flera veckor satt jag bredvid honom i salen, hans närhet en elektrisk puls i luften, men jag skrev inte ner mitt nummer förrän veckan före sluttentorna. Jag tillade: *Vill du träffas senare?* Sedan rev jag lappen i bitar, och när vi satte oss för att skriva tentan klottrade jag bara mitt namn och nummer på baksidan av ett kafékvitto. Jag gav det aldrig till honom. Jag lämnade in min blå bok och gick. Jag såg honom aldrig igen, min snygge tagghåriga korean. Jag spejade i salar och korridorer hela den följande terminen, och ett par gånger fick jag syn på en snygg asiat med markerade drag och tittade

tills jag kunde konstatera att det inte var han. Kanske åkte han tillbaka till Korea. Skulle vi kanske ha varit tillsammans nu, min korean och jag, haft ett eller två barn och ibland besökt Seoul och Lagos och bott i New York City? Jag tycker inte om New York City. Luften har en frän ton; anonymiteten svider. Där känner jag mig riktningslös, som en skallrande liten sten i en stor likgiltig kalebass. Jag bodde där i ett år, precis efter college, i en liten lägenhet vid 42nd och Lex, efter att ha övertygat min far om att blivande författare måste bo i New York. Vad var det med stan som fick mig att vilja gömma mig, så att jag tillbringade dagar hopkurad i min lägenhet, beställde hem mat och undvek ögonkontakt med den trevlige portvakten? När jag gav upp mina försök att skriva en roman skaffade jag jobb på en reklambyrå och flyttade, och ville aldrig återvända. Ändå förekom New York City ofta i mina fantasiliv, kanske för att det är den stad som ska finnas i alla fantasiliv. Paris förekom också, även det en stad jag inte tycker om. Paris bär sin stolta särprägel för tungt och därför ovärdigt; Paris utgår ifrån att man ska bli förtrollad bara för att den är förtrollande. Och svarta Parisbor ser grå ut, som om det djupa förakt Frankrike hyser för svarta fransmän har lagt sig som aska på deras hud. Den beskrivningen av svarta Parisbor kom från en man jag trodde jag älskade under tre år av mitt liv. Nej, en man jag älskade i tre år; men efter att det tog slut önskade jag att jag inte hade älskat honom. Darnell. Han hette Darnell.

»De ser grå och urtvättade ut. Fransmännen behandlar sina svarta som skit, men om man är svart amerikan går man liksom fri«, sa han.

Han berättade en historia om när han klev av ett tåg i Paris, där uniformerade män skyndade fram och började be endast de svarta om deras papper – *Les papiers! Les papiers!* En hastig blick på hans blå amerikanska pass och de vinkade honom vidare, och när han vände sig om såg han fyra svarta fransmän bli förödmjukade och upptryckta mot en pelare. Jag ville att

Darnell skulle säga att han blev tagen eller förkrossad eller arg av detta, men han sa att det var en reifikation av den subjektiva neorassistiska perceptionen. Eller något liknande.

TVÅ

Vi träffades på en middag. Min vän LaShawn sa att folk kallade honom akademikernas Denzel Washington, att väntelistorna till hans kurser i konsthistoria var långa och att storögda studenter hängde på låset till hans arbetsrum. Han såg inte ut som Denzel, men Denzel var förstås bara en metafor för män som han, män med en intensiv skönhet. Jag tittade på honom och gravitationen försvagades och släppte taget. Attraktionen jag kände var omedelbar, fullständig, primitiv, och varenda mikroskopisk del av mig vändes genast mot honom. I det ögonblicket var det något som överlämnades snarare än för-lorades. Han var mörk, med mörka ögonbryn. Ett par gånger möttes våra blickar och dröjde vid varandra, men han tittade bort och såg sedan knappt åt mig. Det fanns en nonchalant lojhet i hans sätt, i hur han visade sin kraft; han visste att han inte behövde anstränga sig särskilt mycket eftersom världen så lätt fogade sig efter hans vilja. När han talade verkade alla vid bordet hänförda, som om de satt vid hans fötter och väntade på att små korn av enastående insikter skulle landa framför dem.

»Han motsatte sig medborgerliga rättigheter och stödde apartheid i Sydafrika, och nu förväntas jag sörja honom?» sa han mycket långsamt, som om han kände att hans åhörare borde veta bättre än att ens föra saken på tal. »Har vi glömt hans valtal om 'statliga rättigheter'? Jag pratar inte ens om hans katastrofala krig mot droger. Herregud, Reaganomics har verkligen förstört oss.«

Jag hade aldrig hört ordet »Reaganomics« och i flera år

fylldes jag av en både längtansfull och bitterljuv känsla varje gång jag hörde det. Middagen var över och alla skulle gå, men han hade fortfarande inte närmat sig. Jag önskade att jag var tillräckligt modig, som Omelogor, för att själv ta tag i det, men jag visste inte hur man blev den sortens kvinna bland män, den som tog initiativet. Till slut bad han om mitt nummer, inte angeläget, utan som om han klarade sig lika bra med som utan, ändå kände jag mig triumfatorisk.

Jag har aldrig i mitt liv ljugit så ofta som jag ljög för Darnell. Jag ljög för att vara honom till lags, för att vara den människa han ville att jag skulle vara, och ibland ljög jag för att krama ur honom små smulor av bekräftelse. *Jag är sjuk*, kunde jag skriva, för att tvinga fram ett svar efter dagar av obesvarade sms. Ibland svarade han direkt, men andra gånger väntade han en dag eller två. *Krya på dig*, skrev han bara; inte en fråga som öppnade dörren för mig, inte: *Hur mår du nu?* eller *Vad gör du?* Mina dagar gick på tomgång tills jag träffade honom igen. Jag hade alltid telefonen bredvid mig på skrivbordet, aldrig på ljudlös, eftersom jag var rädd att missa hans samtal. När den pep av ett sms ryckte jag åt mig den och blev irriterad på avsändarna, som om de hade tagit utrymme som var avsett för honom. Hans tystnader förbluffade mig; hur kunde mina starka känslor inte väcka samma besatthet hos honom? Jag såg framför mig hur han rotade i lådor fulla av papper i bibliotekets inre, nysande av damm, utan en tanke på mig, medan varje sekund för mig var minerad av tankar på honom. Jag gjorde ett nytt försök att påbörja en roman och misslyckades igen, men i hans tystnader misslyckades jag mer. Jag började och började om, såg subtila kopplingar till Darnell i allt jag läste, och jag dröjde vid meningar som handlade om kärlek eller män eller förhållanden som om de kanske skulle kasta ljus över gåtan Darnell.